

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 552/2025-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti vyrozumeniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 0T/22/2019, 0T/24/2021 z 20. mája 2024, vyrozumeniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 0T/22/2019 z 31. októbra 2024, uzneseniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 4Nt/17/2024 z 3. októbra 2024, uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tos/110/2024 z 12. novembra 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/18/2025 zo 6. mája 2025 a postupu Centra právnej pomoci vo veci vedenej pod sp. zn. KaNR-/14279/2025-80956/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) vyrozumeniami okresného súdu Nitra z 20. mája 2024 a 31. mája 2024, uznesením okresného súdu z 3. októbra 2024, uznesením krajského súdu z 12. novembra 2024, ako aj uznesením najvyššieho súdu zo 6. mája 2025 a postupom Centra právnej pomoci (ďalej len „centrum“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ sa domáha zrušenia rozhodnutí všeobecných súdov a vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie a tiež požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej doplnení z 24. júla 2025 a 2. septembra 2025 a predložených dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol trestným rozkazom okresného súdu z 9. februára 2019 uznaný

vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou 12 mesiacov a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 36 mesiacov.

3. V poradí druhým trestným rozkazom okresného súdu z 9. marca 2021 bol sťažovateľ uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov a bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 rokov.

4. Sťažovateľ podal 5. apríla 2024 na okresnom súde žiadosť o započítanie trestov, ktorou sa domáhal započítania trestov zákazu činnosti uložených trestnými rozkazmi z 9. februára 2019 a 9. marca 2021. Okresný súd namietaným vyrozmnením vyššieho súdneho úradníka z 20. mája 2024 sťažovateľovi oznámil, že započítanie nie je možné, pretože mu nebol uložený súhrnný trest zákazu činnosti. Uviedol, že uznesením okresného súdu zo 14. októbra 2020 bolo podmienenčne upustené od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, ktorý bol uložený trestným rozkazom z 9. februára 2019 a sťažovateľovi bola uložená skúšobná doba dva roky, a ďalším uznesením okresného súdu zo 4. mája 2022, ktorým bolo rozhodnuté o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienenčne upustenia od výkonu zvyšku nevykonaného trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá s tým, že súd nariadil zvyšok trestu zákazu činnosti vo výmere 15 mesiacov a 22 dní vykonať. Druhým trestným rozkazom z 9. marca 2021 bol sťažovateľovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá vo výmere 6 rokov, ktorý vykonáva od 7. marca 2021 do 7. marca 2027. Po vykonaní tohto trestu opätovne 8. marca 2027 má sťažovateľ vykonávať zvyšok nevykonaného trestu zákazu činnosti vo výmere 15 mesiacov a 22 dní, teda do 30. júna 2028.

5. Sťažovateľ ďalej podaním okresnému súdu z 8. októbra 2024 namietal, že súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o započítanie trestov zákazu činnosti ani nenariadil termín hlavného pojednávania, len zaslal vyrozmnenie, čo sťažovateľ považoval za porušenie svojich práv. Vyššia súdna úradníčka vyrozmnením z 31. októbra 2024 sťažovateľovi oznámila, že jeho sťažnosť bola predložená predsedovi okresného súdu na ďalší postup. Zároveň poukázala na vyrozmnenie z 20. mája 2024 s tým, že podľa § 61 ods. 9 Trestného zákona je možné započítať len trest zákazu činnosti, ktorý bol páchatateľovi uložený pre ten istý skutok alebo do tohto trestu, ak bol uložený ako súhrnný alebo úhrnný trest. V prípade sťažovateľa boli trestnými rozkazmi uložené dva samostatné tresty zákazu činnosti a započítanie nie je možné. Vysvetlila, že nie je možné, aby plynuli dva tresty súbežne, preto je potrebné, aby sťažovateľ vykonal najprv trest zákazu činnosti vo výmere 6 rokov uložený 7. marca 2021 a až následne vykoná zvyšok trestu zákazu činnosti na základe uznesenia okresného súdu zo 4. mája 2022 vo výmere 15 mesiacov a 22 dní.

6. Predseda okresného súdu odpovedal na sťažnosť sťažovateľa proti postupu súdu listom z 31. októbra 2024. Popísal rozhodovanie súdov v trestných veciach sťažovateľa a konštatoval, že rozhodovanie súdu o započítaní uložených trestov zákazu činnosti by prichádzalo do úvahy iba v prípade uloženia súhrnného (podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona) alebo spoločného (podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona) trestu zákazu činnosti (§ 61 ods. 9 Trestného zákona), čo nie je prípad sťažovateľa, pretože na uloženie takého trestu zákazu činnosti neboli v žiadnom z konaní splnené podmienky stanovené Trestným zákonom. Postup vyššieho súdneho úradníka pri vybavení žiadosti sťažovateľa považoval predseda súdu za zákonný s tým, že započítane trestu nevyžaduje

osobitné rozhodovanie súdu, pretože v Trestnom zákone § 61 ods. 8 a 9 zákonodarca presne určuje, ktorá doba sa do trestu zákazu činnosti započítava a ktorá sa nezapočítava.

7. Sťažovateľ následne podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania, ktoré skončilo trestným rozkazom okresného súdu z 9. marca 2021. Okresný súd namietaným uznesením sp. zn. 4 Nt/17/2024 z 3. októbra 2024 zamietol návrh na povolenie obnovy konania, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Okresný súd dospel k záveru, že hoc sťažovateľ predložil listinné dôkazy o osobných pomeroch, tieto boli súdu v pôvodnom konaní známe, a ďalšie listiny o chronickom ochorení odsúdeného a ani prísľub na prijatie do zamestnania, ktoré v pôvodnom konaní súd nemal k dispozícii, neexistuje dôvodný predpoklad, že by tieto listinné dôkazy samy osebe a ani v spojení so skutočnosťami a dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní odôvodnili iné rozhodnutie o vine a treste. Neobstojí ani námietka odsúdeného, že nie úplne chápal zložitému právnemu procesu podmienok ukladania trestu zákazu činnosti. V konaní pred súdom ho na základe plnomocenstva 9. marca 2021 počas výsluchu sudkyňou pre prípravné konanie obhajoval zvolený obhajca, a teda mal možnosť predtým, ako sa vzdal opravného prostriedku, požadovať vysvetlenie od svojho obhajcu. Súd tak nezistil žiadne nové skutočnosti ani dôkazy v pôvodnom konaní súdu neznáme, ktoré by v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

8. Proti uzneseniu okresného súdu z 3. októbra 2024 podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd namietaným uznesením z 12. novembra 2024 tak, že sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd uviedol, že sťažovateľ argumentoval zdravotnými problémami, dvoma maloletými deťmi a ťažkou dostupnosťou z obce Rumanová do okolitých miest. Sťažovateľ tiež argumentoval, že nečakal uloženie trestu zákazu činnosti vo výmere 6 rokov, pri ukladaní trestu nemal obhajcu a myslel si, že mu bude započítaný trest zákazu činnosti v trvaní troch rokov. Krajský súd zdôraznil, že sťažovateľ mal pri výsluchu 9. marca 2021 obhajcu a v jeho prítomnosti sa vzdal práva podania odporu proti trestnému rozkazu, v rámci ktorého mu bol uložený aj trest zákazu činnosti vo výmere 6 rokov a sťažovateľ pred prejavom vzdania sa práva podania odporu vyhlásil, že obžalobe aj trestnému rozkazu porozumel. Krajský súd poznamenal, že odsúdený nemôže čakať zmenu postoja súdu pri jeho recidíve, ak opakovane, a to aj v skúšobnej dobe podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, pod vplyvom alkoholu riadi osobné motorové vozidlo po štátnych, resp. okresných cestách.

9. Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 12. novembra 2024 na najvyššom súde dovolanie. Najvyšší súd namietaným uznesením zo 6. mája 2025 rozhodol, že dovolanie sťažovateľ'a odmieta. Najvyšší súd poukázal na ustanovenie § 368 ods. 2 Trestného poriadku a konštatoval, že sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému podanie tohto opravného prostriedku nie je prípustné a dovolanie odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľ'a

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predovšetkým namieta, že o jeho žiadosti o započítanie trestu nebolo rozhodnuté rozhodnutím súdu, ale len vyrozumením vypracovaným vyššími súdnymi

úradníkmi. Tvrdí, že v jeho trestných veciach malo dôjsť k uloženiu súhrnného trestu, nie k uloženiu dvoch samostatných trestov. Na uvedenú skutočnosť sťažovateľ poukazoval aj žiadosťami o započítanie trestov, návrhom na obnovu konania, podaným dovolaním. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv tiež tým, že vo veci obnovy konania podľa jeho tvrdenia konala sudkyňa Mgr. Monika Farkašová, pričom sťažovateľ tvrdí, že ho opätovne súdila za ten istý skutok. Tvrdí, že všeobecné súdy sa nedostatočne zaoberali jeho argumentáciou v návrhu na povolenie obnovy konania, nedostatočne sa vysporiadali s predloženými dôkazmi, ako najmä lekárskymi správami, CD nahrávkou, ktorá mala preukazovať procesné pochybenia, čestným vyhlásením matky sťažovateľa, potvrdeniami o hmotnej núdzi sťažovateľa. Sudkyňa Mgr. Monika Farkašová podľa jeho tvrdenia umožnila výkon trestu bez rozhodnutia súdu len na základe vyrozumienia vyšších súdnych úradníkov. V doplneniach k ústavnej sťažnosti namieta aj postup svojej právnej zástupkyne, ktorá ho mala odhovárať od žiadosti o súhrnný trest a nedostatočne obhajovať jeho záujmy či pochybenia prokurátorky tým, že nereagovala na zjavné pochybenia súdu a nepreskúmala vecnú oprávnenosť návrhov sťažovateľa, ako aj jej pochybením vo vyjadrení k dovolaniu. V ďalšom doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta neodborný a predpojatý postup centra pri vybavení jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, keď mu bolo pri telefonickom kontakte len oznámené, že žiadosť nedostali, a bol upozornený, že jeho žiadosť by bola zamietnutá.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietaným vyrozumieniam okresného súdu:

11. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv vyrozumieniami okresného súdu z 20. mája 2024 a 31. októbra 2024. Ústavnú sťažnosť však sťažovateľ podal na poštovú prepravu až 23. júla 2025 a doručená bola ústavnému súdu 24. júla 2025.

13. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv vyrozumieniami okresného súdu domáha po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

III.2. K namietanému uzneseniu okresného súdu:

15. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

16. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému uzneseniu okresného súdu účinný prostriedok nápravy, sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému uzneseniu krajského súdu:

17. Z príloh k ústavnej sťažnosti (z textu dovolania podaného právnym zástupcom sťažovateľa zo 16. januára 2025, pozn.) ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu z 12. novembra 2024 bolo sťažovateľovi doručené 20. novembra 2024.

18. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv uznesením krajského súdu domáha po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas. Keďže proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ nemal k dispozícii dovolanie, lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu nebola podaním dovolania (ktoré bolo ako neprípustné odmietnuté) zachovaná.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

III.4. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu:

20. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou poznamenáva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je ústavný súd alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchytil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

21. Podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371, pričom ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie a) rozsudok a trestný rozkaz, b)

uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu, c) uznesenie o zastavení trestného stíhania, d) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania, e) uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, f) uznesenie o schválení zmiernu a zastavení trestného stíhania, g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia, h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

18. Ústavný súd skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

22. Ako vyplýva z namietaného uznesenia najvyššieho súdu, súd skúmal splnenie procesných podmienok na podanie dovolania a s poukazom na ustanovenie § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku konštatoval, že z uvedených ustanovení nevyplýva prípustnosť podania dovolania obvineným proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy konania ani proti uzneseniu o zamietnutí jeho sťažnosti proti takému uzneseniu. Zdôraznil, že obvinený nemôže dovolaním napadnúť akékoľvek právoplatné rozhodnutie, ale len rozhodnutie uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku. Keďže sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu súdu, proti ktorému podanie takéhoto opravného prostriedku prípustné nie je, najvyšší súd jeho dovolanie bez preskúmania veci na neverejnom zasadnutí odmietol.

23. Sťažovateľ teda podal dovolanie, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým uznesením tak, že bolo odmietnuté z dôvodu nesplnenia podmienky dovolania podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, v čom ústavný súd nenašiel ústavnoprávne pochybenie z hľadiska uplatňovania dotknutých ustanovení Trestného poriadku. Ústavný súd uvádza, že dôvodom neúspechu sťažovateľovho dovolania bola jeho neprípustnosť, keďže smerovalo proti takému právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nespadá do výpočtu rozhodnutí podľa § 368 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Sťažovateľ nedisponoval spôsobilým rozhodnutím, ktoré mohol najvyšší súd v dovolacom konaní preskúmať. Najvyšší súd inú možnosť ako odmietnuť neprípustné dovolanie nemal.

24. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu v rozsahu uplatnených námietok sťažovateľa je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku. Argumentácia najvyššieho súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená. Rozhodnutie najvyššieho súdu možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľom uplatnených základných práv.

25. Námietky sťažovateľa neboli spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K namietanému postupu a rozhodnutiu centra:

26. Sťažovateľ namieta neodborný a predpojatý postup centra pri vybavení jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom. Prílohou k jeho ústavnej

sťažnosti je rozhodnutie Centra právnej pomoci, kancelárie Nitra z 15. júla 2025 o zastavení správneho konania o poskytnutie právnej pomoci sťažovateľovi vo veci ústavnej sťažnosti. V rozhodnutí o zastavení správneho konania bol sťažovateľ poučený, že proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré môže podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia na správnom orgáne, ktorý rozhodnutie vydal.

27. Ústavný súd aj na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý znamená, že právomoc ústavného súdu je daná až vtedy, ak sťažovateľ vyčerpal všetky jemu dostupné opravné prostriedky. Zmysel a účel tohto princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. V tomto prípade sťažovateľ nevyčerpal dostupné prostriedky nápravy, a preto nie je ani daná právomoc ústavného súdu preskúmať postup alebo rozhodnutie centra a ústavný súd rozhodol tak, že v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

28. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

29. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

30. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu